

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 78/2020-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Konvičným, advokátska kancelária, Rázusova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní sp. zn. 2 C 113/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní sp. zn. 2 C 113/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Trebišov p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 113/2014 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED], priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Trebišov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDACTED], priznáva úhradu trov konania v sume 533,88 € (slovom päťstotridsaťtri eur a osemdesiatosem centov), ktorú je Okresný súd Trebišov povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Petra Konvičného, advokátska kancelária, Rázusova 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 2 C 113/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 78/2020 z 13. februára 2020 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v napadnutom konaní stranou sporu o zaplatenie sumy 4 263,11 € s príslušenstvom, ktoré je toho času vedené

okresným súdom pod sp. zn. 2 C 113/2014 a v ktorom sťažovateľka vystupuje ako žalobca. Žalobný návrh sťažovateľky bol doručený okresnému súdu 25. septembra 2012.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že vo veci sa prvý rok v rámci napadnutého konania nemalo vôbec konať.

V dôsledku uvedenej skutočnosti vtedajší právny zástupca sťažovateľky podal v súlade s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov 12. decembra 2013 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Výsledkom sťažnosti bola odpoveď predsedu súdu z 10. januára 2014, v ktorej bola sťažovateľka ubezpečená, že po pohovore so zákonnou sudkyňou sa vo veci bude konať už bez prietahov.

Prvé pojednávanie sa vo veci malo uskutočniť 30. septembra 2014, t. j. viac ako dva roky od podania žalobného návrhu.

Dňa 11. novembra 2014 sa malo uskutočniť vo veci druhé pojednávanie.

Následne sa v napadnutom konaní pred okresným súdom vo veci nemalo konať. Keďže okresný súd nijakým spôsobom nereagoval na žiadosť sťažovateľky o nariadenie pojednávania z 28. júla 2015, vtedajší právny zástupca sťažovateľky podal 27. novembra 2015 predsedovi okresného súdu opätovnú sťažnosť na prietahy v konaní. Výsledkom tejto sťažnosti bola odpoveď predsedu okresného súdu z 1. decembra 2015, v ktorej bolo uvedené, že sťažnosť sťažovateľky je dôvodná, pretože v konaní dochádza k prietahom v konaní.

Dňa 7. marca 2016 sa vo veci malo uskutočniť tretie pojednávanie, následne na to mal okresný súd opäť prestať vo veci konať a v priebehu roku 2016 nemal vykonať žiaden úkon.

Dňa 3. marca 2017 sa vo veci malo uskutočniť štvrté pojednávanie, na ktorom okresný súd žalobný návrh sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 C 113/2014 zamietol.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka následne odvolanie, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) odvolaniu vzhľadom na jeho dôvodnosť vyhovel a uznesením sp. zn. 11 Co 346/2017 z 12. októbra 2018 (ďalej aj „uznesenie“) rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 16. novembra 2018, predmetné uznesenie krajského súdu okresný súd doručil sťažovateľke 25. februára 2019.

Sťažovateľka 14. mája 2019 okresnému súdu doručila svoje stanovisko (obsiahnuté v jej podaní z 9. mája 2019), a to vzhľadom na výzvu okresného súdu z 10. apríla 2019, ktorá bola sťažovateľke doručená 6. mája 2019.

5. Podľa sťažovateľky okresný súd od 14. mája 2019 do podania tejto ústavnej sťažnosti už nijako vo veci nekonal. Aj napriek skutočnosti, že žalobný návrh, ako to je už uvedené, bol okresnému súdu doručený ešte v roku 2012, vec nie je podľa námietky sťažovateľky do dnešného dňa ešte stále právoplatne ukončená.

6. Z už uvedeného je podľa mienky sťažovateľky zrejmé, že zo strany okresného súdu v súčasnosti dochádza opätovne k zbytočným priesťahom v konaní. Podľa tvrdenia sťažovateľky napriek tomu, že od doručenia zrušujúceho uznesenia krajského súdu okresnému súdu uplynula už doba jedného roka, okresný súd do dnešného dňa ani len nenariadil pojednávanie vo veci. Podľa sťažovateľky ani po 7 rokoch od začatia konania predmetná vec nie je právoplatne skončená a po zrušujúcom uznesení krajského súdu je ešte stále v štádiu prvoinštančného konania. Podľa presvedčenia sťažovateľky nemožno aj vzhľadom na priesťahy spôsobené predovšetkým okresným súdom v dohľadnej dobe predpokladať právoplatné ukončenie predmetnej veci.

7. V nadväznosti na uvedené považuje sťažovateľka za potrebné uviesť, že v minulosti (8. marca 2018) už sťažovateľka na ústavnom súde podala sťažnosť na priesťahy v konaní, avšak vtedy bola táto ústavná sťažnosť uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 242/2018 z 5. apríla 2018 odmietnutá, keďže v tom čase už okresný súd vo veci rozhodol a konanie pred krajským súdom nebolo podľa ústavného súdu vzhľadom na vtedajšiu dĺžku zaťažené priesťahmi. Vzhľadom na skutočnosť, že (i) rozsudok okresného z 3. marca 2017 bol zrušený a vrátený na ďalšie konanie, a (ii) okresný súd opätovne pokračuje v neefektívnom a laxnom prístupe v konaní, v dôsledku čoho podľa názoru sťažovateľky dochádza k pokračovaniu priesťahov v konaní (od vrátenia veci z krajského súdu nenariadil podľa slov sťažovateľky ani len jedno pojednávanie vo veci, resp. do dnešného dňa sa nijako nezaoberal ani samotným nárokom sťažovateľky uplatneným

v konaní), sťažovateľka je toho názoru, že podanie opätovnej ústavnej sťažnosti je v súčasnosti opodstatnené.

8. Vzhľadom na skutočnosť, že od podania žalobného návrhu až po súčasnosť uplynulo už viac ako sedem rokov a vec nie je ešte stále právoplatne rozhodnutá (do dnešného dňa sa podľa slov sťažovateľky nezačal prejednávať ani len samotný nárok sťažovateľky), sťažovateľka je toho názoru, že nečinnosťou a predovšetkým neefektívnym a nesprávnym (podľa sťažovateľky nezákonným) postupom okresného súdu došlo, resp. dochádza k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže okresný súd nepostupuje vo veci ústavne konformným spôsobom.

9. S poukazom na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že postup okresného súdu v napadnutom konaní je nutné považovať za neefektívny, dochádza ním k zjavným, zbytočným a ničím neodôvodneným prietahom v konaní a v konečnom dôsledku tak aj k porušeniu zásady zákazu denecatio iustitiae (odopretie spravodlivosti).

10. Sťažovateľka považuje okrem už uvedeného za potrebné taktiež uviesť, že pri sťažnostiach na dĺžku konania sa posudzuje celková dĺžka konania prebiehajúceho na viacerých stupňoch, a to až do jeho právoplatného skončenia. Sťažovateľka sa podľa jej slov ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov domáha v súčasnosti opodstatnene, pretože ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti nie je vec právoplatne ukončená, a teda právna neistota sťažovateľky naďalej trvá.

11. Sťažovateľka považuje v závere za nevyhnutné doplniť, že touto ústavnou sťažnosťou sťažovateľka namieta nielen prietahy okresného súdu, ale aj prietahy v konaní ako celku, t. j. neprimeranosť dĺžky celkového konania (t. j. nielen prietahy v štádiu konania pred okresným súdom po vrátení veci z krajského súdu).

12. Sťažovateľka navrhla vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že:

„Základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu a inú právnu ochranu, podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou a neefektívnym postupom Okresného súdu Trebišov v konaní, sp. zn. 2C/113/2014 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Trebišov v konaní, aby v konaní, sp. zn. 2C/113/2014 bezodkladne konal.

Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 6.000,- €, ktoré je jej Okresný súd Trebišov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Trebišov je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania...“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

13. Na základe výzvy ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu, ktorý vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV 72/2020 z 28. februára 2020, ku ktorému pripojil aj prehľad procesných úkonov vykonaných súdom v napadnutom konaní, uviedol, že „... sudkyňa JUDr. Gabriela Fuchsová vo veci plynule konala od 25.09.2012 do 11.11.2014, kedy vykonala posledný procesný úkon (pojednávanie). K 31.12.2014 odišla do invalidného dôchodku z vážnych zdravotných dôvodov. V tomto štádiu konania nečinnosť súdu nezisťujem.

Po jej odchode bola vec dňa 14.1.2015, v zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce na r. 2015 pridelená sudkyňi JUDr. Eve Frankovej, ktorá v nej bola zákonnou sudkyňou do 1.12.2015. Z vyjadrenia tejto sudkyne k sťažnosti podanej žalobkyňou dňa 30.11.2015 zisťujem, že vec naštudovala a od septembra bola v poradí na pojednávanie v r. 2016. Pre úplnosť udávam, že v tom čase, t.j. v septembri r. 2015 mala sudkyňa v senáte 482 nevybavených a nerozhodnutých vecí hlavnej agendy C, Cb, Cpr a cca 18.000 vecí exekučnej agendy (údaje zistené z mesačného prehľadu o výkone sudcov za september 2015) a zároveň od 1.06.2015 bola vymenovaná na funkcie podpredsedníčky Okresného súdu Trebišov z čoho vyplývali pre ňu ďalšie povinnosti napriek tomu jej výkonnosť nezaostávala za tými, ktorí riadiacu činnosť nevykonávali. Pri takom množstve vecí v senáte je pochopiteľné, že nebolo možné vec skôr vec naštudovať, čakala v poradí na nariadenie

pojednávania v r. 2016 preto konštatujem, že ani v tomto období bezdôvodnú nečinnosť súdu nezisťujem.

Po nástupe nového sudca Mgr. Ing. Ladislava Burdu dňa 27.11.2011 bola táto vec Dodatkom č. 10, bod 17 k Rozvrhu práce na r. 2015 /1SprR/13/2015/ dňa 1.12.2015, z dôvodu nerovnomerného zaťaženia sudcov, pridelená na konanie a rozhodnutie tomuto sudcovi. Napriek tomu, že ako funkčne mladý sudca, ktorý po nástupe do funkcie mal zvýšený nápad vecí do senátu a bolo mu pridelených cca 600 vecí po predchádzajúcich sudcoch a cca 12 000 nevybavených exekučných vecí, sudca Mgr. Ing. Burda vec prednostne našťudoval (z dôvodu sťažnosti žalobkyne na prieťahy v konaní a zaradenia veci do dohľadu) a už dňa 19.1.2016 (t.j. už po necelých 2 mesiacoch od prevzatia veci) nariadil pojednávanie na 7.3.2016, ktoré sa aj uskutočnilo. Ostatné procesné úkony boli sudcom vykonávané v primeraných lehotách, plynule a bez prieťahov. O tom svedčí aj zistenie vedenia súdu pri vykonávaní pravidelného dohľadu nad konaním lebo sťažnosť žalobkyne zo dňa 30.11.2015 bola považovaná predsedom Okresného údu Trebišov za dôvodnú (č. l. 103 spisu).

Nad rámec vyššie uvedeného považujem za potrebné uviesť, že Mgr. Ing. Ladislav Burda je funkčne mladý sudca, za 4 roky výkonu funkcie sudcu podstatne znížil zostatky vo svojom senáte a tým pádom aj reštančné veci (čo vyplýva z mesačného prehľadu výkonnosti sudcov). K 1.1.2016 mal vo svojom senáte 541 nevybavených vecí a k 31.12.2019 sa ich počet znížil na 242 nevybavených a 132 nerozhodnutých vecí. Pri takomto pracovnom nasadení a výkonnosti tohto sudcu možno len konštatovať, že vo veciach koná v medziach svojich možností a ani pri vynaložení maximálneho úsilia nemohol v tejto veci konať rýchlejšie. U tohto sudcu som tak isto bezdôvodnú nečinnosť nezistil. “.

K vyjadreniu predsedu okresného súdu bolo pripojené aj vyjadrenie zákonného sudcu konajúceho vo veci, ktorý detailným spôsobom objasnil pomery na okresnom súde súvisiace s nedostatočným počtom sudcov, vysokým nápadom, vysokým zostatkom starých, reštančných vecí a z toho plynúcou neprimeranou zaťaženosťou v senáte 2 C. Zákonný sudca ďalej uviedol, že napriek nedostatku vymedzených pojednávacích dní a prednostnému vybavovaniu starších vecí nariadil hlavné pojednávanie vo veci sťažovateľky už o 3 mesiace po jej pridelení, t. j. 17. marca 2016, a následne opísal chronológiu vo veci vykonaných procesných úkonov od pridelenia veci do jeho súdneho oddelenia k 1. decembru 2015.

Zákonný sudca zdôraznil, že v období od pridelenia veci jemu ako zákonnému sudcovi boli procesné úkony vykonávané v primeraných a zákonných lehotách, čo konštatovala aj podpredsedníčka súdu, ktorá vykonávala dohľad v súdnom spise po podaní sťažnosti sťažovateľky na prietahy v konaní adresovanej predsedovi súdu. Vo veci konajúci sudca poukázal na skutočnosť, že za opísaných pomerov na okresnom súde nie je v jeho možnostiach plynule vybavovať pridelenú agendu, o čom upovedomil aj predsedu okresného súdu upozornením na neprimeraný počet pridelených vecí do jeho senátu.

14. K vyjadreniu okresného súdu zaujala stanovisko z 10. marca 2020 prostredníctvom svojho právneho zástupcu aj sťažovateľka, ktorá v ňom uviedla, že sa nestotožňuje s vyjadrením predsedu okresného súdu, že v napadnutom konaní nedochádza k prietahom. Sťažovateľka poukázala na neefektívnosť postupu okresného súdu, ktorý napriek vykonaniu radu procesných úkonov ani po viac ako siedmich rokoch nedospel k právoplatnému skončeniu veci. Sťažovateľka upriamila pozornosť na skutočnosť, že postup okresného súdu je nielen neefektívny, ale aj nesprávny a nezákonný, keďže do dnešného dňa sa okresný súd ešte nezaoberal samotným nárokom sťažovateľky uplatneným v konaní, a teda je dôvodné predpokladať, že vec nebude právoplatne rozhodnutá ani v najbližších rokoch. Sťažovateľka tiež namietala, že dôvody uvedené zákonným sudcom, pre ktoré nebolo možné vec do dnešného dňa právoplatne skončiť, nie sú ospravedlniteľnými dôvodmi prietahov v konaní. Sťažovateľka nepovažuje za objektívne a relevantné ani vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu JUDr. Evy Frankovej vykonávajúcej dohľad v spise, podľa ktorej v konaní k prietahom nedochádzalo, pretože počas roku 2015, keď bola vec pridelená sudkyňi JUDr. Eve Frankovej, nebol vo veci vykonaný ani jeden procesný úkon. Poukazujúc na vyjadrenie samotného zákonného sudcu, ktorý upozornil predsedu súdu na neprimeraný počet jemu pridelených vecí a na neschopnosť vybavovať veci v zákonných lehotách, podľa sťažovateľky došlo k potvrdeniu jej námietok, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietahom.

15. Vzhľadom na vyjadrenie sťažovateľky z 10. marca 2020, ako aj predsedu okresného súdu z 28. februára 2020, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019

Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Obsah súdneho spisu v napadnutom konaní

16. Z obsahu predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 2 C 113/2014 ústavný súd zistil pre posúdenie ústavnej sťažnosti vykonanie týchto relevantných procesných úkonov:

- 25. septembra 2012 – návrh na začatie konania,
- 2. októbra 2012 – platobný rozkaz,
- 19. októbra 2012 – odpor proti platobnému rozkazu,
- 26. novembra 2012 – uznesenie o povinnosti žalobkyni zaplatiť doplatok súdneho poplatku,
- 26. novembra 2012 – výzva žalobkyni na vyjadrenie k odporu,
- 26. novembra 2012 – uznesenie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odpor,
- 18. decembra 2012 – vyjadrenie žalobkyne k odporu,
- 18. decembra 2012 – návrh na oslobodenie žalovaného od súdnych poplatkov,
- 18. decembra 2012 – odvolanie žalovaného proti uzneseniu o povinnosti na zaplataenie súdneho poplatku,
- 14. januára 2013 – žiadosť žalovaného o predĺženie lehoty na doplnenie podania pre účel rozhodnutia o jeho žiadosti na oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 28. januára 2013 – oznámenie súdu o predĺžení lehoty žalovanému na doplnenie podania,
- 21. marca 2013 – uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov (sp. zn. 2 Ro 410/2012 z 21. marca 2013),
- 9. decembra 2013 – krajskému súdu predložený na rozhodnutie spis s opravným prostriedkom proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka č. k. 2 Ro 410/2012-39 z 26. novembra 2012,
- 30. decembra 2013 – uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Co 553/2013 z 30. decembra 2013, ktorým mení uznesenie tak, že žalovanému ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor vo výške 255,50 €,
- 20. marca 2014 – doručený spis okresnému súdu,

- 16. mája 2014 – žiadosť žalobkyne o nariadenie pojednávania,
- 3. júla 2014 – nariadený termín pojednávania na 23. júl 2014,
- 21. júla 2014 – žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania z dôvodu nemožnosti jeho účasti pre výkon povolania v zahraničí,
- 22. júla 2014 – oznámenie súdu, že pojednávanie bude odročené, a právny zástupca žalovaného požiadaný súdom o oznámenie v lehote 7 dní, kedy sa žalovaný bude zdržiavať na Slovensku,
- 23. júla 2014 – pojednávanie odročené na neurčito pre účely opätovného predvolania účastníkov konania v závislosti na tom, aký termín oznámi právny zástupca žalovaného súvisiaci s návratom žalovaného zo zahraničia do Slovenskej republiky,
- 4. augusta 2014 – oznámenie žalovaného, že sa najbližšie bude zdržiavať na území Slovenskej republiky v čase 29. septembra 2014 do 5. októbra 2014,
- 5. augusta 2014 – stanovený termín pojednávania na 30. september 2014,
- 30. septembra 2014 – hlavné pojednávanie vykonané a odročené na 11. november 2014,
- 3. novembra 2014 – návrh žalovaného na vykonanie dôkazov,
- 11. novembra 2014 – hlavné pojednávanie vykonané a odročené na neurčito,
- 14. januára 2015 – vec pridelená sudkyňi JUDr. Eve Frankovej po odchode pôvodnej sudkyne JUDr. Gabriely Fuchsovej,
- 30. júla 2015 – žiadosť žalobkyne o nariadenie pojednávania,
- 30. novembra 2015 – sťažnosť žalobkyne na prieťahy v konaní,
- 1. decembra 2015 – odpoveď predsedu okresného súdu na sťažnosť žalobkyne na prieťahy, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú (dôvod: nadmerná zaťaženosť – 2279 vecí v senáte JUDr. Frankovej),
- 1. decembra 2015 – vec pridelená sudcovi Mgr. Ing. Ladislavovi Burdovi,
- 7. marca 2016 – nariadený termín pojednávania, vykonané a odročené na neurčito,
- 11. apríla 2016 – žiadosť právneho zástupcu žalovaného o predĺženie lehoty na predloženie návrhov na ďalšie dokazovanie o 60 dní,
- 20. apríla 2016 – oznámenie súdu o predĺžení lehoty na predloženie dôkazov do 30. mája 2016,

- 30. júna 2016 – nariadený termín pojednávania na 4. október 2016 s výzvou súdu na zhrnutie návrhov a predloženie návrhov na dokazovanie,
- 22. júna 2016 – vyjadrenie žalovaného k dôkazom,
- 27. septembra 2016 – vyjadrenie žalobcu, návrh na pristúpenie žalobcu a predloženie dôkazov,
- 4. októbra 2016 – hlavné pojednávanie vykonané a odročené na 22. november 2016,
- 24. októbra 2016 – vyjadrenie žalobkyne k jej aktívnej legitímácii,
- 15. novembra 2016 – vyjadrenie žalovaného,
- 22. novembra 2016 – pojednávanie vykonané, odročené na 3. marec 2017 a rozhodnuté na ňom o nepripustení [REDAKOVANÉ] do konania na strane žalobcu,
- 27. februára 2017 – vyhotovené uznesenie o nepripustení, aby do konania na strane žalobcu pristúpila [REDAKOVANÉ] (uznesenie sp. zn. 2 C 113/2014 z 27. februára 2017),
- 3. marca 2017 – hlavné pojednávanie vykonané, vyhlásený rozsudok o zamietnutí žaloby,
- 21. apríla 2017 – odvolanie žalobkyne,
- 9. mája 2017 – uznesením žalobkyňa vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie,
- 9. mája 2017 – uznesením žalovaný vyzvaný na vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne,
- 18. mája 2017 – odvolanie žalobkyne proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie,
- 7. júna 2017 – vyjadrenie žalovaného k odvolaniu,
- 26. júna 2017 – späťvzatie odvolania žalobkyne proti uzneseniu,
- 27. júna 2017 – uznesenie súdu – výzva žalobkyni na doručenie repliky,
- 3. júla 2017 – vyjadrenie žalobkyne vo veci,
- 17. augusta 2017 – uznesenie – výzva súdu žalovanému na doručenie dupliky,
- 18. septembra 2017 – duplika žalovaného,
- 28. septembra 2017 – spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní,
- 12. októbra 2018 – uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 346/2017-254 z 12. októbra 2018 zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátená na ďalšie konanie,
- 12. októbra 2018 – uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 349/2017-255 zastavené odvolacie konanie proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku,

- 16. novembra 2018 – spis vrátený okresnému súdu,
- 18. januára 2019 (resp. 8. februára 2019 a 20. februára 2019) – uznesenia krajského súdu doručované stranám sporu,
- 11. apríla 2019 – výzva súdu stranám sporu na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany,
- 26. apríla 2019 – vyjadrenie žalovaného,
- 15. mája 2019 – vyjadrenie žalobkyne,
- 18. júla 2019 – doručované vyjadrenie žalobkyne na vyjadrenie žalovanému spolu s uznesením s výzvou na uvedenie skutočností a predloženie dôkazov s tým, že na neskôr predložené dôkazy a označené skutočnosti súd nemusí prihliadnuť,
- 14. augusta 2019 – vyjadrenie žalovaného,
- 11. decembra 2019 – nariadené hlavné pojednávanie na 13. marec 2020.

IV.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

20. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

21. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K odstráneniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

22. Základnou povinnosťou všeobecného súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

23. Táto povinnosť okresného súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. V súčasnosti od 1. júla 2016 tieto povinnosti vychádzajú zo zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), najmä z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak,

aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

24. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

V.

Posúdenie veci ústavným súdom

25. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu, ktorý vo veci právoplatne nerozhodol ani po viac ako siedmich rokoch konania.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

26. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, za súčasť ktorého sa považuje aj povaha prerokúvanej veci, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie, ktorého predmetom je zaplatenie istiny 4 263,11 € s prísl. ako nároku vyplývajúceho zo zmluvy o dielo, patrí do štandardnej rozhodovacej agendy súdov a nemožno ho považovať za právne zložitú. Prípadnú zložitosť veci nenamietal ani okresný súd vo svojom vyjadrení k prijatej ústavnej sťažnosti. Zložitosť veci preto ústavný súd v tomto prípade

nemohol považovať za skutočnosť, ktorá by akoukoľvek mierou prispela k dĺžke napadnutého konania.

27. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). Zo zistení ústavného súdu s prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplýva, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním s'ťažovateľky. Zo spisu okresného súdu týkajúceho sa napadnutého konania ústavný súd zistil, že s'ťažovateľka vystupovala ako strana sporu aktívne, primerane reagovala na výzvy okresného súdu, zaujímala sa o priebeh konania vo veci, o čom svedčia jej žiadosti adresované okresnému súdu, ktorými sa domáhala nariadenia pojednávania vo veci (žiadosti zo 16. mája 2014 a 30. júla 2015), ako aj s'ťažnosť predsedovi súdu na priet'ahy v napadnutom konaní (s'ťažnosť z 30. novembra 2015). Stanovenie termínov niektorých pojednávanií síce okresný súd koordinoval so žalovaným, ktorý sa z pracovných dôvodov zdržiaval častokrát v zahraničí, ale táto skutočnosť nemala významný podiel na predĺžení konania.

28. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

29. Už na prvý pohľad je zjavné, že celková dĺžka napadnutého konania, ktorého predmetom je peňažný nárok vo výške 4 263,11 € s príslušenstvom, viac ako sedem rokov (z toho celkovo 1 rok a 5 mesiacov sa vec nachádzala na krajskom súde, pozn.) bez právoplatného skončenia veci, je celkom zjavne neprimeraná. Z tohto dôvodu ústavný súd poukazuje iba na najvýraznejšie procesné pochybenia okresného súdu, ktoré spočívali najmä v niekoľkých výraznejších obdobiach nečinnosti:

- od 21. marca 2013, keď okresný súd vydal uznesenie o nepriznaní oslobodenia žalovaného od súdnych poplatkov do 9. decembra 2013, keď krajskému súdu predložil

na rozhodnutie spis s opravným prostriedkom proti uzneseniu č. k. 2 Ro 410/2012-39 z 26. novembra 2012 (nečinnosť v trvaní takmer 9 mesiacov),

- od 11. novembra 2014, keď bolo hlavné pojednávanie odročené na neurčito, až do 7. marca 2016, keď sa uskutočnilo ďalšie hlavné pojednávanie (nečinnosť v trvaní 1 roka a 4 mesiacov),

- od 16. novembra 2018, keď bol spis krajského súdu vrátený okresnému súdu, do 11. apríla 2019, keď okresný súd adresoval stranám sporu výzvu na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (nečinnosť v trvaní 5 mesiacov),

- od 14. augusta 2019, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného, do 13. marca 2020, keď bol nariadený posledný termín hlavného pojednávania (nečinnosť v trvaní 7 mesiacov).

30. Okrem spomenutých období nečinnosti je konanie poznačené aj neefektívnym postupom okresného súdu (zdĺhavé doručovanie uznesení krajského súdu č. k. 11 Co 346/2017-254 z 12. októbra 2018 a č. k. 11 Co 349/2017-255 z 12. októbra 2018 stranám sporu, dlhé časové úseky medzi jednotlivými pojednávaniami), ktorý sa najvýraznejšie prejavil v zrušení jeho meritórneho rozhodnutia krajským súdom pre bazálne nedostatky odôvodnenia.

31. Reagujúc na obranu zákonného sudcu, ako aj predsedu okresného súdu obsiahnutú v ich vyjadrení k ústavnej sťažnosti je potrebné zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu konajúceho vo veci. Pri posudzovaní odôvodnenosti ústavnej sťažnosti preto nemožno prihliadnuť na to, že sudca konajúci vo veci je novovymenovaným sudcom, a tiež na počet pridelenej agendy, ktorú vybavuje. Podobne ústavný súd nemohol prihliadnuť na dlhodobú nadmernú zaťaženosť senátu, na ktorú poukazoval sudca konajúci vo veci. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99 alebo III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadaval o odstránenie svojej právnej

neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva teda nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Ústavný súd najmä s prihliadnutím na zjavne neprimeranú celkovú dĺžku konania, ako aj na zistené obdobia nečinnosti a neefektívny postup okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom a uvedený stav nebol do podania ústavnej sťažnosti odstránený a naďalej trval. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

33. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré však bližšie neodôvodnila, resp. odôvodnila iba tým, že k porušeniu tohto základného práva došlo v dôsledku nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu, ktorý je dôvodom vzniku zbytočných a ničím neodôvodnených prietahov, pre ktoré nie je vec ani po viac ako siedmich rokoch právoplatne skončená.

34. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom

a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

35. Ústavný súd ďalej konštatuje, že nečinnosť (resp. aj neefektívna činnosť) orgánu verejnej moci v konaní (v danom prípade okresného súdu), ktorá viedla k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sama osebe neznamena aj porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na to, aby nečinnosť všeobecného súdu mala za následok porušenie práva na súdnu ochranu, musí dosiahnuť takú intenzitu, ktorá by v konečnom dôsledku znamenala odmietnutie reálneho prístupu k súdu, resp. k jeho rozhodnutiu v zmysle porušenia zákazu *denegatio iustitiae*, teda musí ísť o dlhotrvajúcu a súvislú nečinnosť, ktorá v čase podania sťažnosti ústavnému súdu pretrváva.

36. Po preskúmaní súvisiaceho súdneho spisu a postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nedošlo. Doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní podľa mienky ústavného súdu nesignalizuje intenzitu prietahov, ktorá by znamenala „*denegatio iustitiae*“, hoci, ako už bolo uvedené, predmetné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi a neefektívnou činnosťou, čím došlo k porušeniu práv sťažovateľky zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s tvrdenými zbytočnými prietahmi v napadnutom konaní nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

37. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

38. Sťažovateľka sa vo svojej ústavnej sťažnosti tiež domáhala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vyslovil príkaz adresovaný okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

VI.

Primerané finančné zadosťučinenie

39. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

40. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

41. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala priznať finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €, ktoré odôvodnila tým, že vzhľadom na nečinnosť, resp. neefektívny postup okresného súdu, ako aj celkovú dĺžku konania, úplne stratila dôveru, že „v prípade akéhokoľvek porušenia práva je tu garancia nápravy zo strany authority, akou by mal byť súd, že tento bude rozhodovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a zákonmi, a že súdny spor bude rozhodnutý v primeranej lehote a v súlade s relevantnou právnou úpravou tak, aby bola zabezpečená jej právna istota. Sťažovateľka tak prežíva stav neistoty o výsledku súdneho konania už 7 rokov, čo pre ňu predstavuje neprimeranú psychickú záťaž (obzvlášť, ak sa v konaní do dnešného dňa nezačal prejednávať ani samotný nárok sťažovateľky).

Kedže je právna istota jedným zo základných atribútov právneho štátu a nakoľko bola dôvera sťažovateľky v právnú istotu závažným spôsobom narušená, sťažovateľke tak vznikla morálna ujma spočívajúca v pocitoch nedôvery v súdny systém a jeho účinnosť.“

42. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

43. Podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä celkovú dĺžku konania a na zistené obdobia nečinnosti a zistený neefektívny postup okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd považoval za odôvodnené sťažovateľke priznať finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

VII.

Náhrada trov konania

44. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

45. Sťažovateľka si v ústavnej sťažnosti uplatnila nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

46. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním. Náhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2019 v sume 163,33 € a za rok 2020 v sume 177 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál)

za každý úkon právnej služby za rok 2019 v sume 9,80 a za rok 2020 v sume 10,62 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Výsledná suma, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke ako náhradu trov právneho zastúpenia, preto predstavovala sumu 533,88 €.

47. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP (bod 4 výroku tohto nálezu).

48. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu